

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- a) vast te stellen dat de Franse Republiek, door terugbetaling van BTW te weigeren aan belastingplichtigen die niet in het binnenland zijn gevestigd, wanneer die belastingplichtigen een deel van hun werk aan een in Frankrijk gevestigde belastingplichtige hebben aanbesteed, niet heeft voldaan aan de krachtens Achtste Richtlijn 79/1072/EEG van 6 december 1979 ⁽¹⁾, inzonderheid artikel 2, op haar rustende verplichtingen;
- b) de Franse Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie verwerpt de door de Franse autoriteiten voorgestane uitlegging van artikel 9, lid 2, onder c), van de zesde richtlijn ⁽²⁾, die het begrip verlening van diensten op het gebied van de verwijdering van afval „beperkt” tot de loutere uitvoering van werken aan lichamelijke roerende zaken, die zouden moeten worden belast op de plaats waar zij materieel zijn verricht. Een dergelijk begrip verrichting van diensten op het gebied van de verwijdering van afval heeft, ingeval het om grensoverschrijdende verwijdering gaat, tot gevolg dat de lidstaat van vestiging van de dienstverrichter die hoofdaannemer is, eenzijdig en arbitrair wordt verplicht, het recht om belasting te heffen te delen. Bovendien leidt de benadering van de Franse autoriteiten tot een zeer grote rechtsonzekerheid, niet alleen voor de betrokken ondernemer wanneer deze ten behoeve van zijn cliënten de BTW-regeling van zijn verrichting in het kader van de overeenkomst moet bepalen, maar ook voor de belastingdienst van de lidstaat waarin die belastingplichtige gevestigd is. Een dergelijk begrip leidt tot potentiële situaties van dubbele belasting, die artikel 9, in casu meer bepaald lid 1, vermijdt door een eenvormige, homogene en rationele belasting van de betrokken dienstverrichtingen binnen de Gemeenschap te waarborgen. Ten slotte gaan de Franse autoriteiten voor de bepaling van de plaats van de belasting over tot een volledige herlezing of uitlegging van de overeenkomst tussen de hoofdaannemer en zijn cliënt, zulks zonder dat de autoriteiten van de lidstaat van vestiging waar die dienstverrichter belastingplichtige is, hebben kunnen bepalen of die uitlegging geen aantasting vormde van hun eigen fiscale bevoegdheid, zoals gedefinieerd in artikel 9 van de zesde richtlijn, meer in het bijzonder artikel 9, lid 1.

⁽¹⁾ Achtste richtlijn betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen (PB L 331 van 27.12.1979, blz. 11).

⁽²⁾ Zesde richtlijn betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme belastinggrondslag (PB L 145 van 13.6.1977, blz. 1).

Verzoek van het Amtsgericht Köln van 3 september 1997 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen J. Johannes en H. Johannes

(Zaak C-430/97)

(98/C 55/36)

Het Amtsgericht Köln heeft bij beschikking van 3 september 1997, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 19 december 1997, in het geding tussen J. Johannes en H. Johannes, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Geeft het Ambtenarenstatuut, inzonderheid bijlage VIII (Pensioenregeling), meer in het bijzonder artikel 27 daarvan, een volledige, uitputtende regeling van de pensioenaanspraken van de gescheiden echtgenoot van een ambtenaar, die verdergaande aanspraken naar nationaal recht (in casu de verbintenisrechtelijke pensioenverrekening naar Duits recht) uitsluit?
2. Is het verenigbaar met het Ambtenarenstatuut en met artikel 6 van het EG-Verdrag, dat het recht van een lidstaat (in casu Duitsland) op het gebied van de gevolgen van echtscheiding een ambtenaar sterker met een verbintenisrechtelijke aanspraak op pensioenverrekening belast, enkel op grond dat hij de Duitse nationaliteit bezit?

Beroep, op 19 december 1997 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Ierland

(Zaak C-431/97)

(98/C 55/37)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 december 1997 beroep ingesteld tegen Ierland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door B. J. Drijber, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- te verklaren dat Ierland, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen om te voldoen aan Richtlijn 94/57/EG van de Raad van 22 november 1994 inzake gemeenschappelijke voorschriften en normen voor met de inspectie en controle van schepen belaste organisaties en voor de desbetreffende werkzaamheden van maritieme instanties ⁽¹⁾, de krachtens deze richtlijn en het Verdrag op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;

- Ierland te verwijzen in de kosten.